

PERO GOTOVAC

Pero Gotovac (Zagreb, 12. veljače 1927.), skladatelj i dirigent, svoje prve glazbene spoznaje stjecao je još zarana u roditeljskom domu. Premda je temeljitiju informiranost o glazbenoj teoriji dobio u gimnazijskim danima uz vrsnog pedagoga i skladatelja Marka Tajčevića, inače pripadnika takozvane »hrvatske petorice«, koji su se družeći radili zajednički na afirmaciji nacionalnog glazbenog pravca, posebno aktualnog tadašnjim glazbeno–kulturološkim prilikama i svojstveno generaciji, nije previše pokazivao temeljitijih sklonosti za glazbenu praksu te je i nevoljko pokušavao svladati violinu u glazbenoj školi.

No, unatoč tome što je svoju znatizelju »rasipao« u raznim smjerovima, posebno sklon tehnici u najširem smislu, ipak je kao »kazališno« dijete, (sin je skladatelja Jakova Gotovca), već u višim razredima pred maturu djelovao kao skladatelj, dirigent, režiser i glumac u gimnazijskim srednjoškolskim skupinama, što su nakon svršetka rata igrale određenu ulogu u novim društveno–političkim prilikama. Nešto ranije, doživio je da mu je ugledna zagrebačka nakladnička kuća »Albini« izdala tiskom dvije popularne pjesme (»šlagera«), koje su snimali za potrebu radio programa, u ono vrijeme Andrija Konc i Zlatko Šir . Prvi kao ondašnja estradna »zvijezda«, a drugi kao obljubljeni operetni prvak te kasnije umjetnik »wagnerijanac«. Ta činjenica je uvjetovala da se taj početak javnog glazbenog djelovanja pribilježi kao početni datum njegove današnje 70. obljetnice javnog glazbenog rada.

U maturalnoj godini postao je ukazom Republičkog sekretarijata za kulturu prvi dobitnik posebne »Diplome« koja se dodjeljivala srednjoškolcima–pojedincima kao priznanje za njihovo uspješano djelovanje na području kulture. Njegove koračnice i masovne pjesme, posebno pjesma »IV. radne brigade Braće Špalj«, odjekivale su širom omladinskih srednjoškolskih masovnih radilišta. U međuvremenu, pohađao je Glazbenu školu »Vatroslav Lisinski« gdje mu je teoretske predmete predavao Albe Vidaković, a glasovir Stanko Šimunić. Sve ga to nije previše impresioniralo, te je potražio svoje putove studirajući medicinu, povijest umjetnosti te hrvatsku književnost. Ponovne glazbene nagrade za masovne pjesme »Naprijed« i »Pjesma građevinara«, konačno su ga usmjerile studiju glazbe. Kao već nešto stariji učenik, apsolvirao je srednju muzičku školu u dvije godine, i pristupio prijamnom ispitu na »Muzičkoj akademiji« u Zagrebu. Studij »Teoretsko–folklornog« smjera završio je u redovitom roku. Kao jedini student koji se odlučio za temu diplomske radnje iz »etno–muzikologije«, (Tonalna osnova i tehnika gradbi sopila s otoka Krka), ozbiljno je bio očekivan kao suradnik u »Institutu za folklor«. Nemirna duha i sklonosti za razne discipline što su okruživale svakodnevicom mlada čovjeka, tragom novinskog oglasa diskografskog poduzeća »Jugoton«, ubrzo je napustio ideju kabinetskog muzikološkog rada te prihvatio izazov slučajno ponuđenog posla.

Kao školovan glazbenik, (1956.) – (predavali su mu Fran Lhotka, Natko Devčić, Milo Cipra, Krsto Odak, Krešimir Kovačević, teoretske discipline, a folklor Vinko Žganec i dirigiranje Slavko Zlatić i Milan Horvat), ubrzo je u novoj sredini organizirao na načelima međunarodne diskografske prakse, diskografsko–urednički mehanizam jednako u tehničko–estetskom kao i u administrativno – pravnom smislu. Dakako, u tome mu je pomogla ranije stečena široka glazbena edukacija, ali i iskustvo koje je nosio iz roditeljskog okruženja, gdje je već zarana stekao spoznaje o međunarodnom autorskom pravu. Sve ranije ukazane sklonosti raznih smjerova našle su se slučajno povezane na specifičnim i uzbudljivim zadacima diskografske prakse tada u naglom razvitku, a programska različitost, kao i glazbeno–stilski posebnost ostavljali su duboki iskustveni trag na daljnjem glazbeničkom putu.

Kao skladatelj nije prekidao svoje djelovanje, gajeći uglavnom manje vokalne glazbene oblike, a kao dirigent zborovođa, radio je s umjetničkim društvima »Pavao Markovac«, »Vilim Galjer«, »Trešnjevka« i »Vladimir Nazor« s kojim je i u Arezzu časno završio njihovu dugogodišnju i kulturnu

pjevačku karijeru.

Napuštajući diskografiju, bez nekih posebnih razloga (1973.), prelazi na funkciju dirigenta u Gradsko kazalište Komedija, gdje preuzima standardni tekući program. Iza njega ostaje u arhivima velik broj izdanja vrlo široke programske fizionomije što su nastajala niz godina pod njegovom producerskom paskom. Prenesena iskustva specifične glazbeničke prakse, nastavili su sjajni predstavnici drugih mlađih urednika i producenta što su svoje sklonosti usmjerili ovom uzbudljivom i dinamičnom glazbenom poslu.

Nova sredina usmjeruje ga davnoj mladenačkoj sklonosti — kazalištu. Posebno glazbenom. Stalno surađuje s režiserima gdje piše za scenu. Na Dubrovačkim ljetnim igrama piše brojne scenske glazbe, posebno vješto kao potrebu »živih« izvedbi samih glumaca, te ostavlja iza sebe i neke novije oblike glazbeno-zvučnih impresija i u kategoriji »scenske glazbe«. Zanimljivo je primijetiti da su gotovo svi njegovi pjevani glazbeni brojevi iz kazališnih predstava, ostali živjeti samostalno i izvan dasaka pozornice. Dakako, zahvaljujući literarnim tekstovima i njihovim interpretima. Tu skuplja kao suradnike mlade nadarene pojedince, te se ukazuje i kao urođeni pedagog i prijatelj mladih.

Godine 1996. odlazi u mirovinu nakon punoga radnog staža. Ne miruje i nastavlja djelovati u raznim smjerovima. U svojoj matičnoj organizaciji »Hrvatskom društvu skladatelja« dugi niz godina djeluje u svojstvu opetovanog člana predsjedništva i funkcijama dopredsjednika i predsjednika. Živo se zalaže za organizaciju nakladničke prakse, što se u datom trenutku i ostvaruje osnutkom izdavačke kuće »Cantus« d.o.o.